

15.12.2015 Primorske novice

Stran/Termin: 12

Naslov: O hrepenenju kot izbiri

Naklada: 21.000,00

Avtor: ANJA BAJDA

Površina/Trajanje: 373,38

Rubrika/Oddaja: KULTURA

Žanr: POROČILO

Gesla: PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ, ALJOŠA TERNOVŠEK, BORUT VESELKO,

GLEDAMO

O hrepenenju kot izbiri

Po približno sedmih letih se je Cankarjeva drama *Lepa Vida* vrnila na slovenske odre. Uprizoritev v režiji Mihe Nemca in v koprodukciji SNG Nova Gorica, SSG Trst in Prešernovega gledališča Kranj samosvoje potuje po Cankarjevi dramski pesnitvi in se precej lahkotno ozira po pokrajinah hrepenenja.

NOVA GORICA, TRST, KRANJ ▶ Pred gledalcem se namreč razpira bogata igra brez odvečnosti. Uprizoritev se v začetku odmika od interpretacije hrepenenja kot usode in njegove uresničitve, končne izpolnitve v smrti. Namesto tega podaja danes morda še bolj pretresljivo vizijo hrepenenja kot nečesa poljubnega, podvrženega izbiri posameznika. V takšni interpretaciji hrepenenje izgubi usodnostni naboj. Druga režijska intervencija se kaže v navezavi hrepenenja na ljubezen. Tudi ta vez je zdaj izjemno razrahljana.

Dioniz (igra ga **Matija Rupel**) je pobraten z Mrvo (zapitega pisarja igra **Blaž Valič**), Damjanom (statičnega, opešanega, resigniranega, a še vedno z iskro radosti do življenja ga upodobi **Borut Veselko**) in Poljancem (**Blaž Setni-**

kar) - pravzaprav le eden od ozirajočih se v hipotetično življenje. Ob Vidinem odhodu ne trpi zelo. Pa tudi sicer je njegovo jadikovanje ob odhodu izbranke ubogo v primerjavi z razbolenimi dušami vse moške družbe.

Lepa Vida v interpretaciji **Maje Nemec** še podpre to pomensko konstrukcijo, iz katere je razvidno, da je hrepenenje vraščeno v človeško bivanje, a ga je hkrati mogoče disciplinirati do neslutnih razsežnosti. *Vida* do Dioniza ni zaupna, ob odhajanju mu ne šepče besed kot bližnjemu, ki bi ga vendarle težkega srca zapuščala. Zdi se, da za svojo odločitev sprejema polno odgovornost, njene replike so v prvem dejanju bolj akt spodbude in radosti kakor tolažbe in prigovarjanja. Iz njih pa prav zato veje tudi

Matija Rupel upodobi Dioniza, Maja Nemec pa Lepo Vido.

sebičnost. *Vida* **Maje Nemec** ni preveč sočutna, četudi je ljubeča, iz usmerjenosti njenega pogleda v uresničitev hrepenenja pa raste eteričnost.

Scensko se med tremi deli, ki jih predstava ohranja glede na strukturo drame, prelivata svetloba in mrak; do tega pride z medsebojnim součinkovanjem kostumov (delo **Bjanke Adžić Ursulov**), sve-

tlombe (oblikoval jo je **Samo Oblokar**) in scene (**Niki Bonetti** in **Ana Marija Čej**).

Poseben poudarek velja nameniti igralski interpretaciji vseh angažiranih igralcev in izrekanju (lektor predstave je **Srečko Fišer**). Stavki so izrečeni vsakič z ustreznimi poudarki, sledijo ritmu predstave, ki je namensko počasen, vendar izjave dramskih

oseb v prostor padajo z zares visoko intenziteto.

Trije deli uprizoritve so bolj kot dramska pesnitev ali izpoved hibrid drame, lirike in epa, pri čemer zadnji prevladuje (dramaturgija je delo **Nejca Valentija**). Dogajanje se vrši počasi, a intenzivno. K temu poleg omenjenih igralcev prispevajo **Alida Bevk** kot Milena, **Luka Cimprič** kot Dolinar, **Aljoša Ternovšek** kot Zdravnik, **Dušanka Ristić** kot Mati in trio, ki ga sestavljajo pevki **Zvezdana Novaković** in **Tea Vidmar** ter igralec **Primož Forte**. Glasbene aranžmaje, ki celoto zanesljivo podpirajo in v hrepenenje vnašajo tudi radost, so delo makedonske zasedbe Foltin.

Omeniti velja še igro simbolov, rožo v laseh, ki postane v drugem dejanju domači dekor (kot Dolinarjevo hrepenenje, četudi bolezensko?), pa čevlje pred mizo-brvjo, ki glavno vlogo odigrajo ob izteku Poljančevega življenja. In horizont, ki se oži do skromnega plapolajočega pasu zavese in s katerim tudi Poljanec nazadnje dočaka dokončno uresničitev hrepenjenja.

ANJA BAJDA